

Περιδιαβάζοντας την Ίνεια και τις παραλίες της Λάρας

[/ Γενικά Θέματα](#)

Χρυσοθέμις Χατζηπαναγή

Αυτές τις μέρες της άπνοιας από τον δυσβάστακτο καύσωνα, που έχει ενσκήψει λάβρος και πυρίκαυστος στις τιμεντένιες μας πόλεις και στα πεδινά χωριά μας, η περιδιάβαση σε τοποθεσίες του Ακάμα, ανάμεσα στους γραφικούς αμπελόφυτους λόφους και τις αμμουδερές ακρογιαλιές, τις ολοπράσινες κοιλάδες και τις δροσερές σμαραγδένιες θάλασσες, είναι μια ζείδωρη πνοή θελκτικής όασης.

Αυτήν ακριβώς τη ζωντανή αίσθηση αποκομίζεις διατρέχοντας τις σελίδες του εν λόγω οδοιπορικού, τα εξόχως περιγραφικά κείμενα του οποίου συνέγραψε η εμβριθής γεωγράφος Χριστίνα Καρούζη και που διανθίζονται τόσο με καθοδηγητικούς χάρτες της σχεδίασής της όσο και με τις έγχρωμες εμβληματικές φωτογραφίες του Έκτορα Παπαγεωργίου.

Επαξίως επαινείται το Κοινοτικό Συμβούλιο Ίνειας και ιδιαιτέρως ο δραστήριος πρόεδρος του Γιάγκος Τσίβικος για τη διαφωτιστική πρωτοβουλία του έργου, που εκπονήθηκε στο πλαίσιο «Προμήθεια Εξοπλισμού και Παροχή Υπηρεσιών

Διαμόρφωσης για το Εκπαιδευτικό-Εκθεσιακό Κέντρο Χελώνας στην Κοινότητα Ίνειας» και το οποίο χρηματοδοτήθηκε από «Εθνικούς Πόρους».

Στα ευγλώττως πληθωρικά και ενδιαφέροντα συμπραζόμενα του βιβλίου ανάγλυφα προϊδεαστική η φωτογραφική φιλοτέχνηση του εξωφύλλου, που αποτυπώνει μέσα από τη γηγενή μορφολογική φυσιογνωμία του Εθνικού μας Πάρκου τον βόρειο κόλπο της Λάρας, το κοινώς «Αμμούδι». Σε συμπληρωματική αντιστοίχιση στις κεντρικές σελίδες του οδηγού δεσπόζει ο επίσης αμφιθεατρικός πεταλοειδής σχηματισμός του νότιου κόλπου της Λάρας ή της Λούρας.

Το συγκροτημένο αυτό και περιεκτικό εγχειρίδιο αυτοξενάγησης, σύμφωνα με τις προδιαγραφές του τίτλου του επιμερίζεται στις ενότητες αναφοράς στην Ίνεια, που κατέχει περίοπτη θέση μεταξύ των χωριών της Λαόνας, καθώς και στις ονομαστές παραλίες της Λάρας για τους φιλόξενους, ιδίως, βιότοπους της θαλάσσιας χελώνας της.

Κατ' αρχήν, το εισαγωγικό κεφάλαιο συνιστά αδρομερή χαρτογράφηση των ιστορικο-γεωγραφικών συντεταγμένων της Κοινότητας της Ίνειας σε σχέση με τα δύο δρομολόγια της επίσκεψής της, που καλύπτοντας απόσταση περί τα 30 χιλιόμετρα οδηγούν από την πόλη της Πάφου προς την Πόλη Χρυσοχούς μέσω των κομβικών διελεύσεων, ήτοι του Στρουμπιού είτε της Πέγειας.

Κτισμένη στην κορυφογραμμή του οροπεδίου της Λαόνας σε μέσο υψόμετρο 620 περίπου μέτρων περιλαμβάνει στα διοικητικά της όρια τις παραλίες της Λάρας και μοιράζεται με άλλες γειτνιάζουσες κοινότητες τις παρθενικές ομορφιές των μαγευτικών χρωμάτων και των μελωδικών ήχων, των μεθυστικών μυρωδιών και των κατανυκτικών ενατενίσεων, την Ιστορία που χάνεται στα βάθη των προϊστορικών χρόνων και τους θρύλους, την αυθεντικότητα των πολιτισμικών παραδόσεων, τον φυσικό πλούτο της ενδημικής χλωρίδας και πανίδας και την εντοπιότητα της λαϊκής αρχιτεκτονικής, όπως και τις συνάδουσες προς το περιβάλλον περιηγητικές εγκαταστάσεις της χερσονήσου του Ακάμα.

Η προνομιακή, ωστόσο, ιδιαιτερότητα της Ίνειας, όπως αποτιμάται στο φερώνυμο «Οδοιπορικό» του επόμενου κεφαλαίου, έγκειται στην ψηλότερη κορφή ενός πανοραμικού κωνικού λόφου στα βορειοδυτικά του χωριού, του γνωστού ως «βουνί της Ίνειας» ή «το βουνί του Άη Γιωρκού» από το ομώνυμο εξωκλήσι, που αποτελώντας συγχρόνως το πιο ψηλό σημείο της Χερσονήσου ανταμείβει τους φυσιολάτρεις αναβάτες με την απρόσκοπτη ειδυλλιακή θέα προς όλες τις κατευθύνσεις.

Το εντυπωσιακότερό της στοιχείο, σημειώνεται, είναι οι επιβλητικοί βράχοι και τα

ποικιλώνυμα άλλα γεωμορφώματα, που συνθέτουν έναν σημαντικό βιότοπο πτηνοπανίδας και ελκυστικό προορισμό των θιασωτών της αναρρίχησης στην Κύπρο.

Εκτός από τις ετυμολογικές εκδοχές της ονομασίας της Ίνειας, η ιστορικότητά της συνδέεται επί Φραγκοκρατίας με το τάγμα των Ναϊτών ιπποτών και των Ιωαννιτών, που την περιέλαβαν στα αμπελοχώρια της ιδιοκτησίας της Μεγάλης Κουμανδαρίας. Αξιοσημείωτο παραμένει το γεγονός ότι ο σημερινός πληθυσμός της ανέρχεται στους 400 κατοίκους σε σύγκριση με την αποκαρδιωτική προϊούσα συρρίκνωση που παρατηρείται στα παρακείμενα χωριά της Λαόνας.

Στα πολιτισμικά μνημεία της Ίνειας καταγράφονται τα κατά κορυφήν βυζαντινά εξωκλήσια του Αγίου Ιακώβου και του Χριστού -του Αγίου Αγαπίου με την παλαιότερη ονομασία- τα μεταγενέστερα εξωκλήσια του Αρχαγγέλου Μιχαήλ και της Αγίας Μαρίας, η κύρια εκκλησία της Παναγίας Χρυσελευούσης και απομεινάρια παλαιών τόπων χριστιανικής λατρείας. Στα αξιοθέατα πολιτισμικής κληρονομιάς συγκαταλέγονται οι δύο πετρόκτιστες βρύσες πέραν των 120 χρόνων και το Μουσείο Ψαθοπλεκτικής με χαρακτηριστικά εκθέματα του είδους αυτού της λαϊκής μας χειροτεχνίας.

Εν συνεχεία, ξεναγείται ο επισκέπτης, κατά προτίμηση οδοιπορώντας, στη «Θεματική Διαδρομή “Αφροδίτη”», με τον ερωτισμό της Κύπριδας θεότητας να διαχέεται ανάμεσα στην αύρα της θάλασσας και τη θεσπέσια έξαρση του οροπεδίου σ' ένα υψόμετρο κάπου 550 μέτρων, που αναδεικνύουν οι εντυπωσιακοί γεωμορφολογικοί σχηματισμοί της Κόρατζης και της Αλυκούς. Σταθμοί στη λεπτομερειακή περιγραφή της διαδρομής μέσα από ξερολιθιές με τις αναρριχητικές διακλαδώσεις της θαμνοειδούς ζουλατζιάς, τα λιγοστά σπίτια, τη μικρή βρύση της Βότας και τα σκόρπια χαρουπόδεντρα, τις φραγκοσουκιές και τρεμιθιές, η «Έσσω Πηγή» με τις τρεις καμάρες και το «παλαιό πλυσταριό».

Ένας υπαίθριος χώρος, που μαρτυρεί την ύπαρξη παλαιότερου οικισμού πριν τη μεταφορά του ψηλότερα για υγειονομικούς λόγους και που φιλοξενεί σήμερα διάφορες εκδηλώσεις της κοινότητας. Συνεχίζοντας τη διαδρομή προς το εξωκλήσι του Αγίου Ιακώβου, εντοπίζουμε το γήπεδο των προ δεκαετίας ποδοσφαιρικών συναντήσεων της κοινότητας. Περνώντας από τα προαναφερθέντα εξωκλήσια, συναντούμε το «Μέγα Πηγάδι», μια πετρόκτιστη δεξαμενή, κατασκευασμένη το 1950, το νερό της οποίας πηγάζει από τα ασβεστολιθικά και αργιλώδη πετρώματα και χρησιμεύει για την ύδρευση και άρδευση του χωριού, αν και τα περισσότερα περιβόλια σήμερα έχουν εγκαταλειφθεί. Κατηφορίζοντας από το «Μέγα Πηγάδι» και διασχίζοντας το ρυάκι του λάκκου, θα δούμε να ορθώνεται μεγαλοπρεπής ο κατατεμαχισμένος βράχος της Κόρατζης με την πυκνόφυτη

θαμνώδη βλάστηση.

Τελευταίος σταθμός της διαδρομής οι διάσπαρτοι μεγαλύτεροι και μικρότεροι βράχοι της Αλυκούς, που παραπέμπουν στις ωδίνες του τοκετού της Αφροδίτης μετά τη συνεύρεσή της με τον Άδωνι. Τόσο τα πλούσια αυτά γεωμορφώματα από άγρια βλάστηση, πτηνοπανίδα και ερπετοπανίδα, όσο και τα άλλα της Κόρατζης και του Βουνιού, ίδιας σύστασης από χαλαζιακούς ψαμμίτες, υπολογίζεται ότι χρονολογούνται από 210 έως 95 εκατομμύρια χρόνια. Το τέρμα της διαδρομής σηματοδοτεί ένα κέντρο αναψυχής στο ξάγναντο του θαυμαστού τοπίου μέχρι τα συναρπαστικά ακρογιάλια της Λάρας με τους δύο θαυματικούς κόλπους, που στοιχειοθετούν τη δεύτερη ενότητα του περιηγητικού μας οδηγού.

Οι θερινοί κολυμβητές, που αναζητούν αντί των κοσμικών πλαζ και του παραλιακού συνωστισμού την απόδραση στα ήρεμα κρυστάλλινα νερά, αλλά και οι εξερευνητές των θαλασσινών εξωτικών τοπίων, μπορούν να ακολουθήσουν δύο αγροτικούς δρόμους από την Κοινότητα προς τους δύο κόλπους σε απόσταση 9 περίπου χιλιομέτρων.

Σύμφωνα με τις κατευθυντήριες εδώ συστάσεις, η πρώτη διαδρομή ακολουθεί την προέκταση της περιδιάβασης «Αφροδίτη». Ο φιδόμορφος δρόμος ανάμεσα σε καλλιέργειες και ακαλλιέργητες εκτάσεις φρυγανώδους άγριας βλάστησης και χαμηλούς λόφους σε εναλλαγή από αυτοφυείς θάμνους σχινιών και αοράτων, φτάνοντας στον παραλιακό δρόμο Πέγειας-Λάρας αντικρύζουμε σε μικρή απόσταση τον νότιο κόλπο της Λάρας ή Λούρας. Συνεχίζοντας το δρομολόγιο ακόμη ενός χιλιομέτρου, βρισκόμαστε στον βόρειο κόλπο, το λεγόμενο Αμμούδι.

Η δεύτερη εναλλακτική διαδρομή, ακολουθώντας τη Λεωφόρο Ακάμα στα βόρεια της Ίνειας προς το χωριό Πιττοκόπος και προς τον παραλιακό δρόμο Πέγειας-Λάρας, οδηγεί στον βόρειο κόλπο της Λάρας ή το Αμμούδι, όπου βρίσκεται το Εκκολαπτήριο των Χελωνών. Συνεχίζοντας την πορεία κατά μήκος των ασπριδερών λεπτόκοκκων αμμόλοφων με τα διασκορπισμένα βότσαλα και τους χαμηλούς θάμνους σχίνου και αόρατου, τρεμιθιές, αγριελιές και ξυσταρκές, εντοπίζουμε το Πληροφοριακό Κέντρο του Τμήματος Αλιείας για την προστασία των Χελωνών.

Το Αμμούδι με τον τεράστιο όγκο άμμου στον κολπίσκο του, προστατευμένο από τους σφοδρούς ανέμους και ανθισμένο κατά τους θερινούς μήνες με τα πανέμορφα κρίνα του γιαλού, συγκεντρώνει εκλεκτούς επισκέπτες που θηρεύουν την πιο απόμερη αμμουδιά της Κύπρου. Ιδιαίτερος όμως λόγος γίνεται για την ιδιόμορφη Αλυκή της Λάρας, που με τα σκληρά ασβεστολιθικά της πετρώματα, μήκους περίπου ενάμισι χιλιομέτρου, εκτείνεται μεταξύ των δύο κόλπων. Η κάθετη

διάταξη της Αλυκής από βορρά έως Νότο προς την κύρια κατεύθυνση του ανέμου και των κυμάτων αποβαίνει προστατευτική των δύο όρμων.

Η έντονη διάβρωση από τα ορμητικά κύματα έχει δημιουργήσει ένα απόκρημνο και γυμνό υπερυψωμένο τοπίο με διαφόρων μεγεθών κοιλώματα, που πλημμυρίζουν μετά από κάθε τρικυμία με θαλασσινό νερό, η εξάτμιση του οποίου αφήνει το αφράτο και πάλλευκο σαν χιόνι αλάτι. Εδώ σώζονται ακόμη τα οικοδομικά κατάλοιπα των «αλατοφυλάκων» της αποικιοκρατίας. Αν όμως η συλλογή και επεξεργασία του αλατιού απαγορευόταν αυστηρά από τους Άγγλους, στα κατοπινότερα χρόνια ήταν για τους κατοίκους της Ίνειας και των παρακείμενων χωριών ο λευκός θησαυρός, που μάζευαν περί τα τέλη της άνοιξης και τις αρχές του καλοκαιριού, όπως μαζεύουν την ίδια εποχή τα κύρταμα που φύονται στις ρωγμές των βράχων.

